

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžf/19/2015
Identifikačné číslo spisu: 4014200277
Dátum vydania rozhodnutia: 20.04.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Morava
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:4014200277.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Petry Příbelskej, PhD., v právnej veci žalobcu: BILLIK, spol. s r.o., so sídlom 951 44 Výčapy - Opatovce č. 144, IČO: 31 425 658, právne zastúpeného JUDr. Máriou Konrádovou, advokátkou so sídlom Farská 8, 949 01 Nitra, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100304/1/13572/2014 z 13. januára 2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č.k. 15S/6/2014-133 zo 4. novembra 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č.k. 15S/6/2014-133 zo 4. novembra 2014 p o t v r d z u j e .

Účastníkom sa náhrada trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100304/1/13572/2014 z 13. januára 2014. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý nemal v konaní úspech, náhradu trov konania nepriznal.

Žalovaný rozhodnutím č. 1100304/1/13572/2014 z 13. januára 2014 podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 563/2009 Z.z.“) potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Nitra (ďalej len „správca dane“) č. 9401401/5/4440427/2013 z 27. septembra 2013, ktorým správca dane podľa § 68 ods. 5 v nadväznosti na § 165b ods. 1 zákona č. 563/2009 Z.z. vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie október 2008 v sume 4 922,89 € z dôvodu, že neboli splnené zákonné podmienky podľa § 49 ods. 2 písm. a/ a § 51 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“).

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že z dikcie § 49 ods. 2 zákona o DPH vyplývajú podmienky, za akých si daňový subjekt môže odpočítať daň z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“). Základnou podmienkou je, aby išlo o tovary, ktoré mu boli naozaj dodané konkrétnym platiteľom DPH. Úlohou správcu dane pri posudzovaní opodstatnenosti uplatneného nároku na odpočítanie DPH je vychádzať nielen z daňových dokladov predložených platiteľom, ale aj zo zistení, či predložené doklady majú materiálny podklad. V prejednávanej veci správca dane vykonal rozsiahle dokazovanie s akcentom na dôkazné bremeno daňového subjektu, ktorému zároveň poskytol dostatok času aj priestoru na preukázanie jeho tvrdení. Žalobca predložil správcovi dane faktúry ako aj iné listinné dôkazy (výdajky, príjemky), ktorými však nepreukázal reálne plnenie. Reálne plnenie nebolo preukázané ani dokazovaním správcu dane (výsluchy svedkov, veľký počet žiadostí k prevereniu tvrdení žalobcu, miestne zisťovania, dožiadania). Účelom daňového konania je zistenie, či daňové subjekty splnili v súlade s hmotnoprávnymi predpismi (§ 49 ods. 1 a 2 písm. a/ zákona o DPH) podmienky, na splnenie ktorých sa viaže nárok na odpočet DPH. Ak si daňový subjekt uplatnil nárok na odpočítanie DPH z dodávateľských faktúr, je jeho zákonnou povinnosťou preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené tak, ako sú deklarované v daňovom doklade. V tejto súvislosti poukázal krajský súd na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Sžf/4/2009 z 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. III. ÚS 78/2011-17 z 23.02.2011, podľa ktorého „Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2, § 51 zákona o DPH). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu - žalobcu, ktorý disponuje svojím právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatnil, preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty uznaný ako oprávnený.“ K námietke žalobcu, že nereagovanie dodávateľa (spoločnosti ALEDO s.r.o.) nemôže byť posudzované výlučne na ťarchu žalobcu, krajský súd uviedol, že každý daňový subjekt si musí byť vedomý následkov svojich obchodných transakcií, nevykazujúcich splnenie podmienok vyžadovaných zákonom o DPH. Podľa názoru krajského súdu, žalovaný aj správny orgán prvého stupňa pri rozhodovaní vychádzali z výsledkov rozsiahleho dokazovania smerujúceho k preverovaniu daňových dokladov žalobcu a najmä k zisteniu, či žalobcom deklarované plnenia boli reálne uskutočnené. Správca dane pri zisťovaní skutkového stavu postupoval vždy v súčinnosti so žalobcom, ktorého informoval o každom ústnom pojednávaní v predmetnej veci. Vychádzajúc zo skutkových zistení, vyplývajúcich z administratívneho spisu, žalobca nepreukázal, že zdaniteľné plnenie deklarované na predmetnej faktúre sa uskutočnilo. Správne orgány pritom nespochybnili výrobu výrobkov, deklarovaných žalobcom predloženými odberateľskými faktúrami, ale dospeli k záveru, že žalobca nepreukázal, že ide o tovar totožný, teda nakúpený a deklarovaný na faktúre od spoločnosti ALEDO s.r.o. Správnymi orgánmi teda nebolo spochybnené dodanie tovaru, ktorý žalobca použil na výrobu svojich výrobkov, nebolo však ani preukázané, kto tento tovar žalobcovi dodal. Žalobcom predložené znalecké posudky nepreukázali nesprávnosť skutkových zistení a právnych záverov daňových orgánov. K námietke žalobcu o dĺžke trvania daňovej kontroly krajský súd uviedol, že daňová kontrola sa začala dňa 25.08.2011. Na základe žiadosti správcu dane nadriadený orgán predĺžil lehotu na výkon daňovej kontroly v súlade s § 15 ods. 17 zákona o správe daní o šesť mesiacov. Keďže daňová kontrola bola ukončená dňa 22.08.2012, bola realizovaná v zákonnej 12-mesačnej lehote.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie namietajúc, že krajský súd nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav [§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.], na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym právnym záverom [§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.] a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.]. V prvom rade namietal, že krajský súd nepoužil ustanovenie § 2 ods. 6, 7 a 8 zákona o správe daní. Ďalej namietal záver krajského súdu, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno v daňovom konaní, kedy nepreukázal reálne dodanie tovaru od deklarovaného dodávateľa na predloženej faktúre a tým ani splnenie podmienky pre uplatnenie odpočtu dane (§ 49 zákona o DPH). Žalobca opätovne poukázal na rozhodnutia

Európskeho súdneho dvora uvedené v žalobe a zdôraznil, že predložil všetky relevantné doklady o nadobudnutí tovaru, pričom preukázal, že tento bol riadne zaúčtovaný v účtovníctve ako aj to, že sa u neho nachádzal a bol použitý na ďalšie zdaniteľné plnenia. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Sžf/1/2010 z 19.08.2010, podľa ktorého „Dôkazné bremeno, že u iného daňového subjektu, došlo k podvodnému konaniu je na správcovi dane, resp. orgánoch činných v trestnom konaní. Žalobcovi ako daňovému subjektu zákon nedáva právne prostriedky na sledovanie výrobných a obstarávacích procesov svojich dodávateľov.“ Podľa názoru žalobcu, žalovaný je v zmysle uvedeného rozhodnutia povinný preukázať, že k dodaniu tovaru skutočne nedošlo. Žalobca namietal, že žalovaný sa nezaoberal dôkazmi potvrdzujúcimi skutočnosť, že spoločnosť ALEDO s.r.o. tovar žalobcovi skutočne dodala (vyhlásenie p. M. X., potvrdenie p. A., že tovar bol prepravený, znalecké posudky, dodacie listy, faktúry, úhrady za tovar a pod.). Uviedol, že z vykonaného dokazovania ani z jedného dôkazu alebo tvrdenia nevyplýva, že by spoločnosť ALEDO s. r. o. tovar nedodala. Žalobca je toho názoru, že predložil všetky dôkazy, ktoré predložiť mal a mohol za účelom preukázania reálneho dodania tovaru. Ďalšie doklady, preukazujúce pôvod tovaru, však nebolo možné zabezpečiť, keďže uvedené je mimo sféry vplyvu žalobcu. Žalobca si teda riadne splnil svoju dôkaznú povinnosť a za týmto účelom aj spolupracoval so správcom dane. Dôkazné bremeno na strane žalobcu nemožno vnímať absolútne, keďže takýto výklad by pri každom preverovaní dodávky tovaru umožňoval správcovi dane poprieť dodávku tovaru, ktorý sa spotreboval vo výrobe resp. ktorý sa následne predal. Krajský súd ani žalovaný pritom neuviedli, ako mal ďalej žalobca preukázať odôvodnenosť svojho nároku na odpočítanie DPH. Žalobca preto považuje rozhodnutie krajského súdu za arbitrárne. Rovnako má žalobca za to, že krajský súd nesprávne aplikoval ustanovenie § 69 ods. 5 zákona o DPH a to v rozpore s princípom neutrality. Účelom citovaného ustanovenia je zabrániť nebezpečenstvu straty daňových príjmov, ktoré môže vzniknúť z práva na odpočet dane (Rozsudok Súdneho dvora EÚ C-566/07 Stedeco, bod 28). V danom prípade došlo podľa žalobcu k porušeniu základného princípu neutrality DPH, deklarovaneho Európskym súdnym dvorom (C-408/98 Abbey National, C-25/03 HE), podľa ktorého musí byť podnikateľ plne zbavený ťarchy DPH zaplatenej v cene prijatých tovarov a služieb určených na uskutočňovanie zdaniteľných obchodov podliehajúcich DPH, a to aj v prípade, ak je zjavné, že iná transakcia v dodávateľskom reťazci má podvodnú povahu, pričom platiteľ o nej nevedel alebo nemohol vedieť (C-354/03 Optigen). Účelové konštatovanie, že každá osoba povinná zaplatiť DPH uvedenú vo faktúre nemôže zaručovať porušenie princípu neutrality DPH, na ktorom spočíva celý zákon o DPH (vychádzajúci z európskej legislatívy), pokiaľ sa na základe objektívnych skutočností a bez toho, aby sa od príjemcu faktúry vyžadovalo overovanie, ktoré mu neprináleží, jednoznačne nepreukáže, že žalobca vedel alebo mohol vedieť, že dotknuté plnenie bolo súčasťou podvodu týkajúceho sa DPH (C-642/11). Žalobca považoval za nesprávne právne posúdenie krajského súdu týkajúce sa dĺžky daňovej kontroly, keďže podľa jeho názoru, zabezpečenie svedeckej výpovede p. Q. nemôže byť dôvodom na prerušenie daňovej kontroly, nakoľko jej výsledkom nebolo ani konanie o predbežnej otázke, ani konanie o inej skutočnosti rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia. Z uvedených dôvodov žalobca žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, eventuálne aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie správcu dane a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa plne stotožňuje s vysloveným právnym názorom krajského súdu a navrhol preto napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť. Uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava písomného vyjadrenia k žalobe, keďže odvolanie neobsahuje žiadne nové relevantné skutočnosti, ku ktorým by sa žalovaný už nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Podľa § 491 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „S.s.p.“), ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti O.s.p. pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 1, 2 S.s.p. konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov. Odvolacie konania podľa piatej časti O.s.p. začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Z obsahu administratívneho spisu odvolací súd zistil, že u žalobcu bola za zdaňovacie obdobie október 2008 vykonaná daňová kontrola, ktorá bola zahájená dňa 25.08.2011 spísaním zápisnice o ústnom pojednávaní č. 827/320/56343/11/Vár. Správca dane požiadal Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky, pracovisko Nitra žiadosťou č. 827/320/71991/11/Vár z 22.11.2011 o predĺženie lehoty na výkon daňovej kontroly o šesť mesiacov. Žiadosti správcu dane bolo vyhovené a lehota na výkon daňovej kontroly bola predĺžená. Správca dane vyhotovil protokol o výsledku zistenia z daňovej kontroly č. 9400401/5/1973170/2012 z 26.07.2012, ktorý bol so žalobcom prerokovaný dňa 22.08.2012. Správca dane kontrolou predložených dokladov zistil, že daňový subjekt, platiteľ dane, si v kontrolovanom zdaňovacom období odpočítal na základe faktúry č. 208004 z 31.10.2008, vystavenej dodávateľom ALEDO s.r.o., IČO: 43 951 392, za tovar (guľatinu) daň v sume 148.200,- Sk (4.922,89 Eur). Na základe výsledku kontroly vydal správca dane dňa 23.08.2012 dodatočný platobný výmer č. 9400401/5/2311607/2012, ktorým vyrubil žalobcovi ako daňovému subjektu rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 4 922,89 €. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie, o ktorom rozhodlo Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky rozhodnutím č. 1100304/1/1246804/2012 z 05.12.2012 tak, že rozhodnutie správcu dane zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie z dôvodu, že vykonané dokazovanie správcu dane nepovažoval pre vydanie rozhodnutia vo veci za dostatočné. Správca dane v následnom vyrubovacom konaní skonštatoval, že nebolo dostatočne žalobcom preukázané, že došlo k zdaniteľnému obchodu, tak ako je uvedené na faktúre č. 208004 z 31.10.2008 a preto rozhodnutím č. 9401401/5/4440427/2013 z 27.09.2013 vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie október 2008 v sume 4 922,89 €. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. 1100304/1/13572/2014 z 13. januára 2014 tak, že rozhodnutie správcu dane potvrdil.

Odvolací súd, po oboznámení sa s obsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odvolaní napadnutého rozsudku. Tieto závery vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku, preto sa s ním odvolací súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu, uvedeným v odvolaní, odvolací súd dopĺňa nasledovné (§ 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

Uplatnenie práva na odpočítanie dane v zmysle § 51 ods. 1 zákona o DPH je viazané na kumulatívne splnenie všetkých stanovených podmienok, pričom už nesplnenie jednej z nich vylučuje priznanie nároku. Dodanie tovaru, na základe ktorého vznikla daňová povinnosť, je základnou podmienkou uplatnenia odpočtu dane. Platiteľ musí v tomto prípade preukázať, že pri tomto tovare vznikla daňová povinnosť, a to nielen po formálnej stránke (vystavenými dokladmi), ale aj po stránke obsahovej. Nestačí len formálne deklarovať dodanie tovaru faktúrou, ale je potrebné preukázať aj vecné plnenie. Samotná faktúra bez ďalšieho nie je dôkazom o tom, že daňový subjekt skutočne nakúpil tovar, pri ktorom vznikla daňová povinnosť a má právo nakladať s hmotným majetkom ako vlastník. Prijatie faktúry s formálne splnenými náležitosťami podľa § 71 zákona o DPH ešte nezakladá možnosť uplatnenia práva na odpočítanie dane z tejto faktúry. To znamená, že zákonné podmienky, po splnení ktorých vzniká platiteľovi nárok na odpočet dane, nespočívajú len vo formálnej deklarácii, teda v predložení dokladov s predpísaným obsahom, ale tieto musia odrážať reálne plnenie.

Podmienky uvedené v § 49 ods. 1 a ods. 2 písm. a/ a v § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť (keďže to zákon neustanovuje) ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani za dobromyseľnosti platiteľa. Naopak, zákonodarca požaduje (pre ľahkú zneužívateľnosť), aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet stanovil. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, a to práve osobou uvedenou na faktúre.

V tomto prípade dôkazná povinnosť zaťažuje daňový subjekt, a teda je jeho povinnosťou preukázať všetky ním tvrdené skutočnosti. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Sžf/52/2011 z 22. augusta 2012, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Sžf/52/2011 z 28. júna 2012, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Sžf/4/2009 z 23. júna 2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. III. ÚS 78/2011-17 z 23. februára 2011).

Odvolací súd dospel k záveru, že žalobca v daňovom konaní neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal splnenie hmotnoprávnych podmienok, na ktoré sa odpočet dane z pridanej hodnoty viaže. Napriek tomu, že žalobca správcovi dane predložil faktúru, z ktorej bol dodávateľ povinný sumu dane z pridanej hodnoty v nej uvedenú priznať a odviesť, takáto faktúra je dôkazom len vtedy, ak bola vystavená na základe reálneho plnenia, ktorého uskutočnenie bol žalobca povinný preukázať. Žalobca však v daňovom konaní nepredložil relevantný dôkaz o tom, že k dodávke tovaru (guľatiny), deklarovaného na spornej faktúre spoločnosťou ALEDO s.r.o. aj reálne došlo. T. X., konateľka dodávateľa (spoločnosti ALEDO s.r.o.) v čase vystavenia spornej faktúry č. 208004 z 31.10.2008 uviedla, že nevie, akou činnosťou sa spoločnosť ALEDO s.r.o. zaoberala. Pokiaľ vie, táto spoločnosť nemala žiadnych zamestnancov a nemala ani prenajaté žiadne priestory. Nevedela predložiť žiadne doklady o dodaní tovaru žalobcovi podľa spornej faktúry, pretože tento obchod nezabezpečovala. Dodanie tovaru žalobcovi mal zabezpečovať M. X., ako splnomocnený zástupca spoločnosti ALEDO s.r.o., ktorý však taktiež správcovi dane neposkytol žiadne doklady o realizovaní tohto obchodu a ani o splnení si daňovej povinnosti dodávateľa, hoci bol splnomocneným zástupcom uvedenej spoločnosti v kontrolovanom zdaňovacom období žalobcu. Dodanie tovaru žalobcovi spoločnosťou ALEDO s.r.o. potvrdil M. X. iba v písomnom prehlásení, avšak bez predloženia ďalších dôkazov, preukazujúcich reálne uskutočnenie dodania tovaru. Samotné vyhlásenie podľa odvolacieho súdu nepostačuje na preukázanie uskutočnenia zdaniteľného plnenia dodávateľom deklarovaným na faktúre, ak nie je preukázané reálne plnenie v spojitosti so splnením daňových povinností dodávateľa. Neobstojí ani tvrdenie žalobcu, že prepravu materiálu zabezpečoval P. A., nakoľko tento vo výpovedi uviedol, že prepravu predmetného tovaru pre žalobcu neuskutočňoval, iba poskytol žalobcovi ako protislužbu motorové vozidlo, ktoré nebolo v evidencii a bolo bez slovenskej štátnej poznávacej značky. Meno vodiča neposkytol z dôvodu, aby z toho nemal problémy. Ani X. Q., ktorý bol posledným konateľom spoločnosti ALEDO s.r.o. a zároveň konateľom nástupníckej spoločnosti GAMEA INVEST s.r.o., nepotvrdil a ani nepreukázal splnenie si daňovej povinnosti spoločnosti ako dodávateľa žalobcu. Účtovné doklady k dispozícii nemal a ani ich dodatočne nepredložil. Znalecké posudky, záznamy o spotrebe materiálu a odberateľské faktúry predložené žalobcom v daňovom konaní nie sú podľa odvolacieho súdu dôkazom o tom, že materiál spotrebovaný v procese výroby bol žalobcovi skutočne dodaný spoločnosťou ALEDO s.r.o.

K námietke žalobcu ohľadom nesprávnej aplikácie § 69 ods. 5 zákona o DPH krajským súdom v rozpore so zásadou daňovej neutrality, odvolací súd uvádza, že v danom prípade žalobca nedisponoval existenciou materiálneho plnenia. Len zo skutočnosti, že žalobca neunesol v daňovom konaní dôkazné bremeno, nemožno vyvodiť nedostatočné zistenie skutkového stavu správcom dane.

Daň z pridanej hodnoty je ľahko zneužívateľná, preto každý subjekt pri svojom podnikaní musí byť dostatočne predvídavý a obozretný, aby reálny obsah faktúry mohol preukázať aj inými dôkazmi pred daňovými orgánmi, čo žalobca nesporne nepreukázal. Právo na odpočítanie dane sa nevzťahuje na daň, ktorá je splatná len z dôvodu jej uvedenia vo faktúre.

Odvolací súd rešpektuje rozhodnutia Európskeho súdneho dvora, ktoré zaujímajú stanovisko k možnosti daňového subjektu sledovať zákonnosť výrobných a obstarávacích procesov svojich dodávateľov. Tieto sa však týkajú len vzdialenejších dodávateľov v reťazci, ktorí priamo nerealizujú obchodnú transakciu ako bezprostredný dodávateľ preverovaného daňového subjektu. Nakoľko žalobca bol priamo účastný deklarovaného zdaniteľného plnenia, nemôže sa obhajovať nemožnosťou dosahu a preverenia zákonom vyžadovaných náležitostí, vyplývajúcich z danej obchodnej transakcie, nakoľko bol sám spoluaktérom tejto transakcie a bolo jeho povinnosťou zachovať zákonnosť tohto postupu, ako aj zabezpečiť potrebné podklady na preukázanie oprávnenosti uplatnenia nároku na odpočet DPH.

Výkonaným dokazovaním bol podľa odvolacieho súdu dostatočne zistený skutkový stav veci. Žalobca mal možnosť vyjadriť sa ku všetkým zisteniam správcu dane a zaujať k nim stanovisko. Rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie správcu dane obsahuje všetky zákonom požadované náležitosti. Žalovaný pri hodnotení dôkazov postupoval v medziach zákona a logického uvažovania, všetky dôkazy hodnotil v ich vzájomnej súvislosti a prihliadol na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Odvolací súd v konaní daňových orgánov nezistil ani takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.). V dôsledku uvedeného nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom. Nepochybil preto krajský súd, ak žalobu žalobcu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedeného napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre č.k. 15S/6/201 <.4-133 zo 4. novembra 2014 ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a 250k ods. 1 O.s.p. Neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal a úspešný žalovaný na náhradu trov konania nemá v správnom súdnictve nárok (§ 250k ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.